

HỒI THỨ TƯ THANH HOA BÍ LỤC

Ư định của thăm Phi Thố sau khi biết được câu chuyện của Tư Mã Viên Viên cô nương sẽ trở về vùng phụ cận Hàn Thương Tiêu Cục ở Sơn Đông để thăm dò tin tức nhưng quả thật lời coi tướng của Tiểu Diện Hoạt Phật rất linh ứng về đường âm khí chạy ngang diện mạo. Tiểu Phi Thố một hôm đã quá trưa mới ghé vào sơn quán bên đường để nghỉ ngơi, chàng vừa ngồi được một lúc thì có hai nhân vật giang hồ nghênh ngang bước vào, một già một trẻ, cả hai hình như đối và mặt lăm rỏi nên cả tiếng kêu gọi rượu thịt om sòm. Trong khi họ ăn uống cũng bàn tán lớn tiếng, phô trương tài nghệ của mình lên đến trời xanh chẳng thèm nhìn nhử hoặc chú ý gì đến Tiểu Phi Thố cả. Thì ra hai người này quả là sư phụ và đệ tử mới bước chân vào giang hồ được mấy tháng. Vị sư phụ này chẳng qua chỉ là vì võ sư họ Thang ở Tinh Võ Hội Quán, chưa có tên tuổi gì trong giang hồ cho nên Tiểu Phi Thố cũng nghe một cách lơ là vậy thôi. Bất ngờ tên

Đệ tử cười hì hì nói:

- Chuyến xuất hành này ra khỏi cửa đã gặp điều hên, biết đâu sư phụ chả đạt được Thanh Hoa Bí Lục dương danh giang hồ liền.

Thang võ sư cười tít cả hai mắt:

- Báo hại cho thân chủ, bao nhiêu năm rồi ta ẩn nhẫn kiếm cơm trong Tinh Võ Hội Quán, hiện tại Thanh Hoa Bí Lục xuất hiện thì ta cũng xuất môn, như vậy tuy ngẫu nhiên mà đúng là duyên trời cho vậy.

Tiểu Phi Thố nghe tới tên Thanh Hoa Bí Lục cũng chẳng động tâm tí nào, nếu không có những lời nói tiếp theo thì có khi chàng đã bỏ đi rồi. Tiểu Phi Thố đang gọi chủ quán tính tiền thì Thang võ sư hạ giọng nói nhỏ:

- Người có biết không mấy tay cao thủ người Tây Vực cứ bô bô cái miệng danh từ "Cốt Đả Bác Đô" chẳng ai hiểu nó là cái gì cả, thực là ngu ngốc hết chỗ nói.

Tên đệ tử vội vàng tăng bốc luôn:

- Đây là kỳ duyên có một không hai dành riêng cho sư phụ, đệ tử cũng được thơm lây danh tiếng Thang đại hiệp đấy.

Tiểu Phi Thố nghe nói tới "Cốt Đả Bác Đô" thì rung động châu thân hết một lúc, chàng phải hít một hơi chân khi mới trấn tĩnh lại được. Tiểu Phi Thố cầm bình rượu còn lại bước qua bàn của hai sư, đệ cúi đầu chào rồi cười cầu tài:

- Tại hạ sinh trường ở Sơn Đông mà nghe nói tới Thang võ sư Tinh Võ Hội Quán rất nhiều mà chưa được diện kiến, hôm nay tình cờ lại có cái vinh dự này, xin có chung rượu kính mừng tôn giá gặp vận hạnh tề thiên.

Thang võ sư thoát đầu hơi sững sốt nhưng lời phỉnh nịnh nghe lọt tai quá nên khoái chí nói to:

- Mời ngồi, mời ngồi, tiểu tử kiến văn rộng rãi thực biết tới cả danh hiệu của lão phu nữa ư? Người có học võ ở đâu không?

Tiểu Phi Thố giả vờ thở dài than:

- Tại hạ đã học qua mấy vị võ sư lừng danh như Tam Đại Hiệp, Tứ Quân Thần mà chẳng tâm phục tí nào, chẳng qua là tại võ công họ quá tầm thường. Nói thực còn kém Đại sư phụ rất nhiều đấy.

Thang võ sư cười khoái trá đến nỗi không ngậm miệng lại được, hần vờ vai Tiểu Phi Thố an ủi:

- Tiểu tử xui xẻo thật, hay là ngươi bái tạ làm sư phụ luôn đi, tiền đồ sáng sủa không sao kể cho xiết đấy.

Đúng là thầy nào trò nấy, tên đệ tử cũng nhờn nhờn cái mặt hùa theo luôn:

- Tiểu tử gặp may mắn lắm đấy, sư phụ thường ngày rất khó tính trong việc thu nạp đệ tử, hôm nay cao hứng lắm mới dễ dàng như vậy đấy ! Ngươi lại có một vị đại sư ca là ta đây thì danh dự biết bao.

Tiểu Phi Thố nghe nói thì trong lòng ngứa ngáy hết sức, vội vàng cầm binh Rượu rót đầy hai chung mời họ uống, chắc lưỡi mấy cái nói:

- Tiếc quá, tiếc quá đi mất.

Thang võ sư ngẩn người, trợn mắt lên hỏi:

- Ngươi làm đệ tử của ta lại đáng tiếc lắm sao?

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời:

- Không phải vậy đâu, Thang sư phụ hiểu lầm mất rồi, đáng tiếc ở đây là do tại hạ nghe phong thanh đang có một bộ "Sương Hoa Bí Lục" lưu lạc trong giang hồ nên đã định tâm tình kiếm nó để học hỏi, nếu không thì đã bái sư ngay lập tức rồi.

Thang võ sư giật mình quát lớn :

- "Thanh Hoa" chứ sao lại "Sương Hoa" ngươi nghe tiết lộ ở đâu vậy kìa. Thế ra chẳng phải thầy trò ta là người độc nhất biết cái bí mật này rồi.

Tiểu Phi Thố cười ruồi :

- Tại hạ chỉ nghe phong thanh chữ này lộn chữ kia làm sao so sánh ngang hàng với Thang sư phụ được.

Thang võ sư có vẻ yên tâm một chút , hần trầm giọng nói nhỏ:

- Ngươi cố giữ mồm mép đấy nhé, thật ra đây lại là một sự ngẫu nhiên nữa, người đang muốn tìm "Thanh Hoa Bí Lục" thì ta lại muốn đoạt nó nữa kìa. Trước sau gì người cũng là đệ tử của ta thì bảo vật ấy chung nhau mà hưởng sao đâu.

Tiểu Phi Thố gật đầu và nói:

- Việc đó đương nhiên là phải vậy, hiện tại chúng ta chưa biết nó nằm ở đâu thì tranh đoạt sao được?

Thang võ sư đảo mắt một vòng, ra vẻ bí mật hạ giọng hỏi:

- Hoá ra ngươi chưa biết tin tức gì về bọn cao thủ Tây Vực đã xâm nhập Trường An công khai lên tiếng truy tầm bộ chân kinh "Cốt Đả Bác Đô" ư?

Tiểu Phi Thố vờ vĩnh trả lời:

Tại hạ có biết chứ, nhưng “ Cốt Đả Bác Lư” có liên quan gì đến võ học Trung Nguyên đâu?

Thang võ sư cười khanh khách rất khoái chí và tự đắc, hần lườm Tiểu Phi Thố ra vẻ khinh mạn rồi mới nói nhỏ:

- Tiểu tử nói đâu sai đó thì còn tiến triển sao được. Bộ chân kinh này là "Cốt Đả Bác Đô" chứ không phải "Bác Lư" là con lừa đâu.

Hắn lại hạ giọng thêm một tầng nữa, đôi mắt lăm lét nhìn quanh rồi mới nói tiếp:

- Cho người hay tiếng Tây Vực "Cốt Đả Bác Đô" dịch ra Hán tự chính là "Thanh Hoa Bí Lục " đó.

Thang võ sư cứ tưởng đâu Tiểu Phi Thố hiểu được điều này thì sẽ giật bắn người lên, ngờ đâu chàng ta có vẻ chán nản nói một cách lững lờ:

- Đó là chân kinh của bọn man rợ Tây Vực thì dù tiếng gì đi nữa chắc cũng là mấy câu thần chú gào ma gọi gió vớ vẩn mà thôi, có gì quan trọng đâu.

Thang võ sư tức giận đập bàn đánh "chát" một cái lớn tiếng trách móc ngay:

Tiểu tử đầu óc ngu xuẩn thật, "Thanh Hoa Bí Lục" có phải là kinh Phật đâu, nó là võ học thượng thừa không sao tưởng tượng ra nổi, người nào học được thì biến hiện như ma quỷ, đàng vân giá vũ không khác gì thần tiên vậy.

Tiểu Phi Thố kêu “Ủa” ra chiều cực kỳ kinh ngạc:

- Thế ra Đại sư phụ kiến văn sâu rộng. Tuy ở trong nhà mà biết tường tận mọi thứ võ học trong và ngoài Trung nguyên nữa đấy.

Lần này Thang võ sư không vênh mặt lên, hần gãi đầu ra chiều bẽn lễn nói nhỏ:

- Cái này là do người bạn ta buôn bán ở Tây Vực mấy chục năm nói lại, thật tự ta chẳng biết mặt chữ nào cả.

Tiểu Phi Thố vờ vĩnh tìm hiểu được hết câu chuyện thì trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ .Câu chuyện Viên Viên cô nương có nói tới "Cốt Đả Bác Đô", hiện tại bọn Tây Vực đã ra mặt tất nhiên phải cực kỳ quan trọng, ta tạm thời dừng lại việc đi Sơn Đông để về Trường Sa có lẽ còn ích lợi hơn”. Vì vậy Tiểu Phi Thố đứng dậy cúi chào hai sư, đệ Thang võ sư rồi nói:

- Tại hạ sốt ruột lắm không đợi chờ được đâu, nhị vi đi sau một chút vậy nhé.

Chàng thông thả đi tới cửa, lúc đó Thang võ sư mới như tỉnh giấc ngủ, đập bàn quát lớn:

- Tiểu tử đã biết bí mật rồi định ăn riêng một mình sao.

Thang võ sư xô ghế nhún mình nhảy theo Tiểu Phi Thố, hai tay chụp vào vai chàng, tư thế cũng đẹp mắt và không đến nỗi tồi tệ lắm. Tiểu Phi Thố hình như có con mắt sau lưng vậy, hai tay Thang võ sư chỉ còn cách đầu vai chàng chừng một tấc thì đột nhiên thân ảnh của chàng cũng gia tăng tốc độ lướt về phía trước nửa thước, vừa đủ cho Thang võ sư chụp hụt. Nếu là một cao thủ về học thì sẽ bỏ cuộc ngay vì mức chênh lệch đã quá rõ ràng nhưng Thang Võ sư không nhận thức ra được điều đó, hần chỉ tưởng rằng mình tính lực đạo hơi thiếu một chút mà thôi.

Thang võ sư quát lớn:

- “Ô! Hay lắm” rồi vịn thêm chân khi vào hai chân tiếp tục nhảy tới. Hấn nhảy luôn bốn năm cái, chụp luôn bốn năm

Lần thủy chung Tiểu Phi Thố đều không quay lại mà vẫn bị hụt hết. Cả hai đã cách xa sơn quán gần mười trượng, Thang Võ Sư chụp tới lần thứ sáu mới tỉnh ngộ ra, hấn đứng như trời trồng, hai tay buông thõng, chán nản đến cùng độ nhìn trân trân bóng dáng Tiểu Phi Thố đi xa dần rồi mất hút. Bao nhiêu hùng tâm tráng khí của Thang Võ Sư tiêu tan như bọt nước, hấn cùng với tên đệ tử trở lại Tinh Võ Hội Quán sinh sống, suốt đời không dám mơ tưởng gì đến việc bước vào Võ Lâm giang hồ nữa. Thật ra như vậy số mệnh hấn cũng còn phước đức lắm, giả sử như không gặp Tiểu Phi Thố mà cứ dần bước sâu vào chốn giao tranh thì chắc chắn chẳng toàn mạng trở về được đâu.

Thiểm Tây là một tỉnh rất lớn nằm ở vị trí giữa Trung Nguyên nên dân cư sung túc và sinh hoạt rất nhộn nhịp, Trường An lại là đế đô cũ nên càng phồn thịnh hơn mọi nơi khác. Tiểu Phi Thố đến đây đã được hai ngày, quả nhiên tin tức của Thang Võ Sư rất đúng đắn, hiện tại giới võ lâm giang hồ Trung Nguyên kéo về đây rất đông, chàng quan sát thấy hầu hết các môn phái, Bang Hội đều có mặt kể cả Thiếu Lâm Tự và Cái Bang. Có hôm Tiểu Phi Thố đi ngoạn cảnh Hàm Dương Kiều còn thấy ẩn hiện mấy tà áo trường bào trắng toát, hình như là Tuyết Sơn Phái cũng đã nghe được tin này rồi. Các cao thủ Tây Vực mới chỉ là tiên quân, khoảng mười tên Nhất Cao Đường Võ sĩ của Đại Như Cáp Tự hạ trại gần Vọng Hương Đài phía Bắc Trường An. Bọn này đưa tin là đang tìm kiếm bộ chân kinh “Cốt Đả Bác Đô” để rước về Tây Vực làm bảo vật Trấn tự. Chưa có hành động gì gây hấn với võ lâm Trung Nguyên. Gần như đa số đều không hiểu “Cốt Đả Bác Đô” chân kinh chính là “Thanh Hoa Bí Lục” nhưng đều ngấm ngấm biết ngay bộ chân kinh này có tầm quan trọng rất đặc biệt đến an nguy, suy thịnh của võ lâm Trung Nguyên vì vậy mấy trăm năm nay mới có sự cố cao thủ Tây Vực xuất hiện. Tiểu Phi Thố mượn một khách điểm nhỏ Ở Ngoại thành, nơi đây rất yên tĩnh và ít khi có khách giang hồ lai vãng. Chàng ở thêm được hai ngày nữa mà chẳng có biến chuyển gì xảy ra thì đã ngấm ngấm chán nản, buổi chiều cứ ngồi uống rượu một mình.

Đột nhiên chàng nghe hình như có âm thanh la ó xa xa vọng lại nên dừng tai chú ý nghe. Quả nhiên âm thanh này càng lúc càng rõ hơn một chút và di chuyển từ hướng Tây qua hướng Đông. Tiểu Phi Thố rất hiếu sự liền kêu gọi trả tiền, cấp tốc nhắm hướng đó vọt mình đi. Khinh công của chàng rất cao siêu nên chỉ nửa khắc là đã đuổi kịp, hiện tại tiếng quát tháo đã nghe được rõ ràng, Tiểu Phi Thố nhận ra âm thanh Tây Vực thì mừng rỡ vô cùng, gia tăng thêm cước lực và trong lòng tự nhủ “có thể chứ, chẳng lẽ bọn cao thủ Tây Vực đến đây chỉ là du xuân không thôi sao”. Đến một khoảng rừng thưa thớt, Tiểu Phi Thố đề khí nhảy lên một tàn cây, từ đó Chàng nhún mình chuyển từ cảnh này sang cảnh khác cho mau lẹ và quan sát được rõ ràng hơn.

Từ xa Tiểu Phi Thố đã thấy mấy chục người đứng vây thành một vòng tròn bao vây lấy năm người mặc áo màu xám đứng đối nghịch nhau. Tiểu Phi Thố kêu “chà” một tiếng nhận ra đám người này cũng chỉ là đứng xem chứ không phải bày binh bố trận giao đấu, chính năm nhân vật đứng giữa mới thật sự đang gay cấn nhau. Tiểu Phi

Thổ hạ thân xuống gần đó, thông thả đi lách qua lách lại để chen lên phía trên coi cho rõ. Dĩ nhiên chàng bị mấy người cự nự nhưng chỉ thoáng qua một cái rồi ai nấy lại chăm chú vào giữa liên, hình như bỏ qua việc này rất uổng phí vậy. Hiện tại bốn đại hán áo xám đang đứng thành thế Tứ Phương Trận bao vây một đại hán cũng áo xám giống nhau cùng một kiểu. Cả năm người đều tranh cãi om sòm bằng tiếng Tây Vực nên chẳng ai hiểu được gì cả, tiếng xì xồ xì xào càng lúc càng có vẻ gay gắt hơn. Tiểu Phi Thổ liếc mắt nhìn đại hán đứng giữa đang cầm một cuốn sách dày thì giật bắn người một cái, tự nói thầm:

- Ta biết trước sau mi cũng phải lộ mặt ra mà.

Thì ra đại hán đó chính là tên giả danh Đại ca Chủ xử trong việc chặn bắt chàng ở Chung Nam Sơn độ nọ. Hiện tại hán vừa tranh cãi vừa vung vẩy cuốn sách trong tay, hình như đang thanh minh cái gì đó. Bốn tên cao thủ Tây Vực thỉnh thoảng lại quát hỏi, đồng thời vẫn chăm chú giữ vững bộ vị. Đột nhiên tên Đại ca dùng tiếng Hán nói to:

- Các huynh đệ không tin thì thôi vậy, sẵn có mặt đông đảo anh hùng Trung Nguyên ở đây, cứ huých toẹt ra đi. Tần Nhĩ Hùng này ngay thẳng không sợ gì hết.

Một Đại Hán có vẻ như lớn nhất trong bốn bốn người bao vây trầm giọng, cũng dùng tiếng Hán trả lời:

- Tần Tam Đệ nếu ngay thẳng sao lại không dám cho bắt trời giải về Nhất Cao Đường. Sa Đường Chủ sẽ minh xét rồi thả ra ngay, huynh đệ ta tránh được giao tranh đổ máu thì hay biết mấy.

Tần Nhĩ Hùng thở dài có vẻ chán nản:

- Đệ đã phân giải hết lời mà Xương Đại Ca cứ khăng khăng như vậy, vừa mất mặt của đệ vừa lỡ hết chuyện quan trọng thì mai sau ai chịu tội lỗi trước Hộ Pháp Đường đây.

Tên Đại Ca họ Xương cười nhạt trả lời:

- Quanh đi quanh lại người vẫn ngoan cố không chịu tuân phục Đại ca, nói trắng ra ta đâu có ngu dại mang cuốn sách vất đi này về Tây Vực làm trò cười trong khi người thông dong tự tại luyện tập võ công trong đó.

Đột nhiên trong đám nhân vật giang hồ đứng xem có một người lên tiếng chen vào:

- Võ công trong đó có phải là "Cốt Đả Bác Đơ" không? Các người nói tiếng Tây Vực lại úp úp mở mở thì ai mà hiểu đầu đuôi ra sao.

Xương Đại ca liếc nhanh một cái, gằn giọng:

- Việc của Tây Vực cần gì phải minh bạch với võ lâm Trung Nguyên, ai muốn hiểu sao cũng được.

Nhân vật kia là một lão nhân mập tròn, rất nóng nảy xông ra quát lớn:

- Các người đã vào địa phận Trung Nguyên, tự tung tự tác sao được, nếu không nói rõ ra thì bấy nhiêu người đây cùng ra tay liệu bọn người có toàn mạng trở về với vợ con nổi không?

Sáu bảy người nhao nhao lên hưởng ứng khiến hiện trường náo nhiệt hẳn lên và chiêu hướng có khi lại biến chuyển thành đánh nhau kịch liệt không chừng. Tên Xương Đại Ca trầm giọng quát lớn, âm thanh của hắn cực kỳ dương cương át hẳn những tiếng ồn ào :

- Nhân vật Trung Nguyên muốn hỗn đấu, huynh đệ tại hạ sẵn lòng tiếp ngay, tuy nhiên các vị đừng gấp rút, để tại hạ thanh lý nội bộ xong đã rồi muốn sao thì muốn.

Một lão nhân bộ dạng khảng khiêu và râu tóc đều bạc phơ tiến ra chấp tay chào vòng quanh rồi lên tiếng:

- Lão phu là Triệu Minh Tuyên, Đàn Chủ Phân Đàn Cái Bang Trường An có lời thưa gửi cùng chư vị.

Quả nhiên danh tiếng của Cái Bang có uy lực liền, hiện trường lập tức im lặng. Triệu Minh Tuyên đảo đôi nhàn quang sáng rực như hai chiếc đèn một vòng mới nói tiếp :

- Hiện giờ đã gần tối nếu chúng ta cứ dằng dai thì thêm phiền Nhiều, lão phu đề nghị chúng ta đứng bằng quan đường thiên vị bên nào hết. Tuy vậy các vị hảo hán Tây Vực đã vào đất Trung Nguyên thì nên dùng tiếng Hán có lẽ lịch sự hơn .

Phong cách uy nghiêm đỉnh đặc của Triệu Minh Tuyên khiến ai nấy đều gật đầu công nhận, hiện trường đã được ông ta dùng một lời nói ổn định trật tự lại ngay. Bấy giờ Xương Đại ca mới xoay người nhìn Tần Nhĩ Hùng hỏi:

- Chỉ vì người ngoan cố mà suýt nữa gây ra thảm khốc cho đôi bên, ta nói lần cuối nếu người không phục tùng thì bắt buộc ta phải dùng võ lực đấy.

Tần Nhĩ Hùng cười nhạt trả lời luôn:

- Phải rồi, Đại ca ca bắt buộc phải dùng võ lực thì đệ cũng bắt buộc phải chống trả vậy. Vừa nói hắn vừa bỏ quyển sách vào trong áo sửa soạn nghênh chiến. Trong Nhất Cao Đường của Đại Như Cáp Tự có tới ba mươi sáu võ sĩ chuyên để thi hành công vụ, hiện tại Xương Tôn là Đại ca thống lãnh cả bọn, quyền thế rất lớn cho nên nghe Tần Nhĩ Hùng nói thì nổi giận liền; hắn quát lớn "Hay lắm !", liền sau tiếng quát là chiêu "Huyết Châu Sa Ảnh" công kích Tần Nhĩ Hùng nhanh như điện chớp. Chiêu thế này là một trong hai mươi tám chiêu trong "Huyết Anh Thân Quyền" Cực kỳ lợi hại, nó thuộc Dương Cương nên khi sử dụng thì càng lúc bóng chưởng càng đỏ thẫm lên như máu vậy. Đã là huynh đệ của nhau dĩ nhiên Tần Nhĩ Hùng phải biết sự lợi hại của nó, không dám khinh suất rút đao ra chống đỡ. Tiểu Phi Thố lúc ở Chung Nam Sơn đã thấy Tần Nhĩ Hùng một mình xử đao bức bách cả Phương Tiểu Nga lẫn Phùng Quán Gia thì đao pháp của hắn chắc chắn phải cao siêu vô cùng, chàng chú ý nhìn xem quả nhiên nhất thời Xương Tôn chưa chiếm được lợi thế chút nào. Công lực dương Cương của hắn đã biến thành màu đỏ nhạt bao vây Tần Nhĩ Hùng vào giữa nhưng cứ đến gần đối phương là bị đao khí cuộn xoáy văng ra ngoài liền. Đao pháp của Tần Nhĩ Hùng chiêu nào cũng ảo diệu, ngấm ngấm kinh lực xoáy tròn, hết vòng này tiếp tới vòng kia, do đó mới được gọi là "Mộ Quyền Đao", song chưởng giao thủ gần một trăm chiêu mà vẫn còn ở thế cân bằng, điều này không có gì lạ bởi vì hai huynh đệ hầu như đã biết võ công của nhau hết rồi. Hiện tại Xương Tôn đã dùng tới mười thành công lực, chân khí biến thành đỏ bầm mờ ảo che khuất cả hai người, quần

hào đứng vây quanh đều nín thở chăm chú theo dõi mặc dù rất ít người thấy rõ từng chiêu từng thức. Đột nhiên Xương Tôn quát:

- Đã muộn lắm rồi, các võ sĩ huynh đệ tiến lên đi.

Ba tên võ sĩ đứng ngoài đồng thanh hô lớn: "Tiến lên" lập tức phối hợp chia thành ba phía công kích Tần Nhĩ Hùng liền. Hắn ta múa đao thành một vòng tròn, chém trên một nhát chém dưới một nhát cực kỳ mau lẹ rồi cũng quát trả:

- Muốn bắt được Tần Nhĩ Hùng này đâu có dễ dàng thế.

Tuy miệng hắn nói cứng nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi rồi bởi vì trong số các võ sĩ của Nhất Cao Đường thì bốn tên này đều tài nghệ xấp xỉ với hắn, cùng một lúc phải chống trả tất nhiên không sớm thì chầy cũng thất bại mà thôi.

Tần Nhĩ Hùng xoay chuyển tâm cơ biết rằng cuộc diện hôm nay không khéo léo sẽ thiệt mạng một cách oan uổng. Hắn chợt động linh cơ, thò tay trái rút cuốn sách trong mình rồi vận nội lực ném chệnh chếch ra ngoài, miệng hô lớn:

- "Cốt Đả Bác Đô", "Thanh Hoa Bí Lục" ai có phúc được hưởng.

Tần Nhĩ Hùng chỉ nói vắn tắt cả bấy nhiêu mà gần như ai cũng hiểu ý nghĩa, một số nhanh trí nhanh chân đã vút người lên để bắt lấy cuốn sách, một số chậm hiểu chậm chân hơn thì vội vàng la lên:

- Giữ lấy "Thanh Hoa Bí Lục" ...

- Đừng để người nào cướp được, nó là của chung thiên hạ chứ có phải của riêng ai đâu.

Tiếng hô hoán mỗi lúc mỗi tăng, xen lẫn đã có tiếng gào rú, chửi mắng vì chen lấn hay đụng chạm nhau rồi.

Có mấy người đứng ngoài bên kia thấy đi vòng thì chậm mất nên tung thân vượt qua hoặc xuyên đi xuyên lại trong bóng chưởng, đao khí của năm nhân vật Tây Vực cho mau lẹ hơn. Mấy người này chẳng sợ hãi gì chứng tỏ võ công họ rất cao siêu và kiêu ngạo vô cùng, thậm chí không kịp tránh né là ra chưởng chống đỡ luôn. Xương Tôn thấy tình hình rối loạn cực kỳ liền vận nội lực hét to lên: "Thanh Hoa Bí Lục" giả mạo đó, chư vị đang mắc hớ tên phản tặc này.

Chẳng nói thì còn tốt hơn, hắn la hét lại khiến mọi người động tâm thêm nữa, chính miệng tên Đại ca nói ra mấy chữ "Thanh Hoa Bí Lục" thì thật hay giả tính sau, trước mắt phải đoạt được nó đã. Xương Tôn tức quá bao nhiêu nói lực đều dồn vào chiêu "Ảnh Sát Thiên Vương" song chưởng đẩy ra cực mạnh với ý đồ giải quyết dứt khoát tính mạng của Tần Nhĩ Hùng. Ngờ đâu chưởng lực mới đẩy ra nửa chừng thì đã có một bóng người chen vào giữa để tìm lối chạy qua phía bên kia, Xương Tôn không sao thu hồi kịp vội la lên:

- Coi chừng chưởng lực đấy.

Nhân vật kia cũng cùng một lúc la lớn "Ồi chà" rồi đưa song chưởng lên chống đỡ "Bùng" âm thanh vang dội cả hiện trường và song chưởng đều lao đảo lúi lắt liền. Xương Tôn chỉ bị lực phản chấn đẩy lùi mà thôi, nhân vật kia thì thảm hại hơn nhiều, vừa lùi vừa học máu tươi ra ướt đầm cả phần ngực, hắn còn cố kêu nho nhỏ:

- Người... người làm gì thế ?

Rồi hắn ngã lăn đất bất tỉnh liền. Vì phải đối chưởng bất đắc dĩ nên vòng vây về phía Xương Tôn đã hở một khoảng rất lớn, Tần Nhĩ Hùng cười dài nói:

- Non nước còn đó, hện sẽ gặp lại Xương đại ca sau.

Hắn vừa nói vừa chém luôn mấy nhát đao theo thế “Mộ chiếu tứ phương” đẩy lùi ba tên huynh đệ võ sĩ rồi cấp đao luôn theo lối hở vọt mình đi luôn. Xương Tôn thất sắc quát lớn:

- Người chạy sao được?

Hắn đề khí vào chân sửa soạn tung mình đuổi theo thì bết ngờ một lão già thân hình lùn tịt xông tới cản đường mắng chửi:

- Tên man rợ này đánh chết sư đệ của ta rồi muốn chạy hay sao?

Xương Tôn trong lòng nóng như lửa đốt, đưa tay đẩy lão già này một cái, người vẫn tiếp tục tư thế để đuổi theo. Hắn vô tình mà lão già kia hữu ý cho nên tay đẩy chưa tới đã thấy nhói ở đầu vai, chân khí liền theo đó thoát ra khiến hắn đầu nặng chân nhẹ, lão đảo một hồi mới đứng vững lại được. Xương Tôn không thèm nhìn tới vết thương của mình, hắn trợn mắt nhìn lão già rồi gầm lên ghê rợn:

- Người ngu ngốc làm hỏng đại sự của ta thì phải lấy cái mạng mà đền lại.

Lão già kia cười the thé:

- Người đền mạng cho sư đệ ta thì có.

Một bên thì đau, một bên thì nóng nảy chẳng cần nói thêm gì nữa lập tức xông vào nhau loạn đả liền. Đây chỉ là cuộc loạn giữa hai người chứ thật sự chiến trường bây giờ có tới mấy chục cuộc loạn đả như vậy, cuốn sách “Thanh Hoa Bí Lục” cứ bay lượn nhô lên sụp xuống như là có cánh để bay bởi vì chân khí người này vừa hết lực lập tức lại có luồng chân khí khác nâng lên liền. Tiểu Phi Thố nhìn quanh chỉ thấy có bảy tám người giống như chàng, bất động đứng xem mà thôi, ai nấy cũng đều lắc đầu chất lưỡi than thở về lòng tham lam của con người võ lâm giang hồ. Tiểu Phi Thố thì tâm địa khác hẳn, chàng cho rằng đương nhiên phải như thế nên chẳng lắc đầu chất lưỡi cứ ung dung cười ruồi mà xem thế sự. Bóng tối đã ập xuống từ bao giờ chẳng ai hay, toàn bộ cục trường do đó càng thêm rối loạn, bóng người cứ nhảy lên hạ xuống liên tục, thủy chung vẫn chưa ai nắm được cuốn sách này cả. Trong số những người đứng xem có Triệu Minh Tuyên, phân đàn chủ Cái Bang, ông ta nhân lúc âm thanh hơi bớt đi một chút liền vận nội lực nói lớn:

- Lão phu đề nghị tất cả hãy dừng tay, cuốn sách chân hay giả cứ giao cho lão phu rồi chúng ta dùng võ công phân định sau mới tránh được đổ máu vô ích.

Tâm ý của Triệu Minh Tuyên ôn hoà muốn vấn hồi cục diện nhưng trong giang hồ dễ gì làm người khác tin tưởng bằng một hai lời nói được. Một đầu đà vừa xô đẩy vừa cười xằng sặc đáp lời:

- Lão ăn mày kia khôn quá, toạ thủ bàng quan mà muốn ăn không “ Thanh Hoa Bí Lục” đấy.

Người khác hưởng ứng theo liền:

- Có giỏi cứ nhảy vào chiếm lấy rồi nói gì thì nói.

Triệu Minh Tuyên chán nản lắc đầu không thèm nói nữa, bất ngờ trong lúc ấy cuốn sách bị bắn tung lên rất mạnh, lần này nó lại rơi xuống gần chỗ ông ta đang đứng. Triệu Minh Tuyên cũng chẳng ham hố nhưng vật trước mắt không đoạt cũng uống, ông ta nhảy một cái, hữu chưởng vươn dài như tay vượn đã chụp được nó ngay. Tên đầu đà vội chen ra thì đã muộn mất một giây, hắn ta gầm lên:

- Thấy chưa, họ Triệu ngư ông đắc lợi mất rồi.

Triệu Minh Tuyên cầm lấy cuốn sách giở nhanh vài trang rồi kêu lớn:

- Có phải "Thanh Hoa Bí Lục" hay "Cốt đột cốt đặc" gì đâu! Toàn là thiên tự không thôi.

Tên Đầu Đà lúc đó chen ra được, hắn nói:

- Đưa ta xem với nào!

Vừa nói hắn vừa ra tay chụp lấy cuốn sách. Tay hữu đánh chưởng vào ngực Triệu Minh Tuyên, chủ ý "Vây Ngụy cứu Triệu" hay là nôm ra hơn thì "Đánh người đoạt sách". Triệu Minh Tuyên thấy Đầu đà này lỗ mãng quá chẳng coi ai ra gì nên giận vô cùng. Tay phải ông ta cầm cuốn sách hạ thấp xuống một chút để tránh cái Chop, tay trái xoè ra án ngự trước ngực chống đỡ chưởng lực đối phương. "Bốp" âm thanh của hai chưởng chạm nhau tuy nhỏ nhưng rất khô khan như hai tảng đá đụng vào nhau. Thì ra cả hai đều sử dụng chưởng lực chí dương nên mới âm thanh cứng rắn như vậy. Rốt cuộc Triệu Minh Tuyên vẫn giữ được cuốn sách nhưng trong ngực đã bị đau nhức ngấm ngấm rồi, chưa kịp lên tiếng thì Đầu Đà lại đánh một chưởng nữa tới nơi. Ông ta thấy Đầu Đà này vô lý vừa hung hăng nên chẳng thèm phân trần cho tốn sức, sử dụng "Giáng long thập bát chươg" ra phản kích luôn, mười tám chiêu thức "Giáng long thập bát chươg" là võ công truyền đời của Cái Bang từ mấy trăm năm nay, thực sự xuất xứ từ "Thập bát la hán quyền" của Thiếu Lâm tự mà ra nên rất trầm trọng và dương cương. Tên Đầu Đà cũng dùng chươg dương cương chươg chất dương đà bị pha tạp nhiều làm sao sánh bằng thuần dương của "Giáng long thập bát chươg" được. Lúc ấy Triệu Minh Tuyên không ngờ lại bị Đầu Đà đánh vô lý nên mới bị chấn động, hiện tại ông ta đã vận đầy đủ chân lực rồi nên lập tức đưa Đầu Đà vào thế hạ phong liên. Hắn ta chợt động tâm la lớn:

- Sao lại để họ Triệu ăn mảnh một mình thế này?

Lúc bấy giờ đa số anh hùng hào kiệt đã đều dừng tay đứng xem, chỉ có một vài cặp vẫn còn tức tối nhau là tiếp tục giao đấu mà thôi. Tiếng la của Đầu Đà khiến cho cả nửa số hào kiệt giang hồ chợt tỉnh, mười mấy âm thanh lập tức hô hoán nhau xông vào tranh đoạt, người này muốn cướp thì dễ gì người kia thông tay được, do đó cục trường lại có nguy cơ ẩu đả trở lại. Triệu Minh Tuyên trong lòng cực kỳ căm ghét tên Đầu Đà đồng thời cũng lo lắng không biết giải quyết như thế nào cho ổn thoả, tạm thời nước tới đâu nhảy tới đó, ông ta cứ thấy ai nhảy tới tấn công là phản kích luôn, vô hình chung cũng lăn vào dòng nước đục như mọi người.

Tiểu Phi Thố đứng bàng quan nên nhìn rất rõ sự việc, tâm lý của mỗi người, chàng lại có thiện cảm với Triệu Minh Tuyên nên xoay chuyển ý nghĩ tìm cách giải toả nguy hiểm cho ông ta. Chàng rất nhanh trí, nghĩ ra một phương pháp liền lập tức kêu gọi :

- Triệu tiên bối vất cuốn sách đi là xong ngay.

Trong tiếng la hét hỗn loạn của quần hào, phải gọi luôn ba lần Triệu Minh Tuyên mới nghe rõ được, ông ta ngẩn người ra một chút rồi vận nội lực ném cuốn sách lên cao. Hàng chục âm thanh, phần nộ có, vui mừng có gần như cùng một lúc vang lên tiếp theo là hoạt cảnh mấy chục bóng người nhảy theo liền. Triệu Minh Tuyên tung thân nhảy lại chỗ Tiểu Phi Thố, thở phào một cái rồi nói với chàng:

- Tiểu tử nhanh trí lắm, lão phu thật như người ở trong sương mù, suýt nữa đã bỏ mạng một cách hồ đồ rồi!

Tiểu Phi Thố cười hì hì hỏi luôn:

- Nếu là sách “Thanh Hoa Bí Lục” thì tiên bối có vất đi một cách mau mắn như thế không?

Triệu Minh Tuyên ngẩn người ra, trả lời một cách ấp úng:

- Thực ra. . . Thực ra, nếu đó là “Thanh Hoa Bí Lục” thì lão phu tất nhiên phải giữ cho bằng được, ủa !...

Đột nhiên ông ta kêu lên rồi cười hà hà nói tiếp luôn:

- ...Tất nhiên cũng phải vất nó đi để giữ cái mạng già trước đã, không có "Thanh Hoa Bí Lục" thì cũng sống khoan khoái mấy chục năm rồi còn gì?

Tiểu Phi Thố thấy Triệu Minh Tuyên phóng khoáng khác người thì cũng rất hoan hỉ, chàng gật đầu cười theo:

- Tiên bối chúc vụ quan trọng mà vẫn không cao ngạo tự phụ thật hiếm có lắm. Ở đây tiểu bối còn có một điều thắc mắc nữa là tại sao tiên bối mới gỡ vài trang đã biết ngay đó là sách giả mạo?

Triệu Minh Tuyên thành thực trả lời luôn:

- Lão phu có biết chân giả như thế nào đâu, giờ ra chỉ thấy lẫn lộn vừa khoa đầu văn với Phạn văn thì nghĩ ngay đó chỉ là phật kinh của ngoại quốc mà thôi. Tiểu tử nên biết chân kinh này là của Thiên Trúc hoặc Tây vực gì đó nhưng đã được một vị tiên bối võ học trước kia dịch sang hán tự rồi, do đó mới có tên “Thanh Hoa Bí Lục” đấy chứ.

Tiểu Phi Thố gật gù “A” một tiếng:

- Thì ra vậy, nhưng biết đâu cuốn sách này lại là bản chính thì sao, tiểu bối ngẫm nghĩ hoài, tên Tần Nhĩ Hùng đã mất bao nhiêu công lao mới tìm được cuốn sách này, lai lịch của nó chẳng phải tầm thường hoặc giả mạo đâu.

Triệu Minh Tuyên gật gù công nhận Tiểu Phi Thố bàn rất hữu lý, ông ta thở dài than thở:

- Dù đúng hay giả mạo thì cũng không có giá trị, hiện nay Trung Nguyên này đào đâu ra người biết được cả hai loại văn tự đó. Chỉ cần sai một chữ là có thể “Tẩu hỏa nhập ma” liền.

Cả hai nói chuyện với nhau một hồi, bóng đêm càng lúc càng đen đậm lại, hết sức nhướng mắt lên nhìn cũng chẳng thấy được gì rõ ràng nữa, tuy rằng âm thanh vẫn hỗn loạn như lúc bắt đầu Tiểu Phi Thố quay qua Triệu Minh Tuyên nói :

- Ai muốn tranh cường cướp đoạt thì mặc kệ họ, tiểu bối cùng với tiền bối tranh nhau uống mấy chực bình rượu chơi. Triệu Minh Tuyên cười ha ha ra vẻ khoái chí vô cùng :

-Phải đấy, tiểu tử nhắc tới làm lão phu thêm rượu muốn chết đây. Lão đang uống nửa chừng thì dính vào vụ này, chúng ta cùng nhau uống đến sáng để đền bù lại mới được...

Đột nhiên có tiếng reo hò vang lên đỉnh tai như có, đám đông đang ẩu đả di chuyển về phía bên trái Tiểu Phi Thố và Triệu Minh Tuyên rất nhanh, chàng nghe loáng thoáng có mấy tiếng hô hỗn loạn:

- Bắt lấy lão quỷ ấy mau.

- Chạy đến trời ta cũng đuổi theo lấy lại được.

Tiểu Phi Thố cười tùm tùm nói với Triệu Minh Tuyên:

- Tiểu bối nghe hình như có kẻ nào đoạt được cuốn sách rồi thì phải.

Chàng vừa nói dứt câu thì đám đông đã kéo đến chỉ còn cách hơn trượng mà thôi, hiện tại chàng có thể thấy lơ mờ một nhân vật nào đó đang tả công hữu đột ở giữa vòng vây của mấy chục quân hào giang hồ. Có lẽ nhân vật này biết không sao thoát thân nổi nên cũng dùng cách "Kim thiên thoát xác" như Triệu Minh Tuyên, hấn la to :

- Con mẹ nó, mỗ trả lại cho rồi.

một vật đen đen từ người đó bắn ra thấp thoáng trong bóng đêm, vô tình làm sao lại rơi gần tầm tay với của Tiểu Phi Thố. Chàng bất chợt nổi tính tình nghịch lên, lạng người với tới nhanh như chớp giạt, dù là những người tinh mắt nhất thì trong bóng đêm dày đặc này cũng không phát hiện nổi vì Tiểu Phi Thố đã trở về vị trí cũ, ung dung như người vô sự rồi. Đám đông túa ra như đàn ong vỡ tổ, người chạy đây, người chạy kia, kêu gọi ầm lên, chẳng ai biết xác định cuốn sách rơi ở phương vị nào cả. Có một tên đại hán thân hình hùng vĩ như thiên quân trên trời chạy xộc đến trước mặt Tiểu Phi Thố và Triệu Minh Tuyên cả tiếng hỏi trống không:

- Có thấy nó rơi ở đâu không?

Triệu Minh Tuyên nghiêm sắc mặt, đã toan lên tiếng phát tác hoặc đánh cho đại hán này một trận thì Tiểu Phi Thố vội vàng ngăn lại rồi chỉ về hướng Đông nói:

- Nó rơi ở phía kia mà đại ca chạy qua đây thì hỏng hết mất rồi.

Tên đại hán to xác mà trí ngu này cầm đầu chạy qua phía Tiểu Phi Thố vừa chỉ, chẳng thèm cảm ơn lấy một tiếng. Tiểu Phi Thố bật cười nói với Triệu Minh Tuyên:

- Anh hùng như Hàn Tín còn phải có khi lòn tròn cho qua việc hướng gì tiểu bối mới nói dối một câu chắc chắn tai hại gì đến đức ngay thẳng của người quân tử cả.

Triệu Minh Tuyên ôm bụng cười ngặt nghèo một hồi mới thốt ra được lời, ông ta hỏi nhỏ:

- Tiểu tử lấy cuốn sách đó làm gì cho mang thêm tai họa?

Tiểu Phi Thố chỉnh sắc mặt trả lời:

- Thật ra chỉ là vô tình mà thôi, xong tiểu bối nghĩ lại đã mất mục đích tất nhiên hỗn loạn tự nó sẽ tan rã. Còn cuốn sách là vật vô giá trị thì tiểu bối còn tham lam làm gì nữa?

Triệu Minh Tuyên gật đầu tán thành:

- Tiểu tử đầu óc linh mẫn, hành động nhanh nhẹn như vậy rất đáng khen, thôi chúng ta không nên bỏ lỡ việc uống rượu vì đêm đã quá khuya rồi đó.

Cả hai sóng bước vui vẻ rời khỏi hiện trường, Triệu Minh Tuyên nhất định kéo Tiểu Phi Thố vào nội thành, cùng nhau vào Vạn Hoa lâu cho lịch sự và yên tĩnh. Tiểu Phi Thố và Triệu Minh đêm hôm đó uống hơn hai mươi cân rượu và đã kết nghĩa huynh đệ vong niên. Tiểu Phi Thố tấm thân lưu lạc cô đơn đột nhiên có một lão nghĩa huynh có địa vị như Triệu Minh Tuyên thì cũng được an ủi trong tâm hồn một phần nào.

Vietkiem.com